

Luxembourg. Det var smukt, at Luxembourg slap, fordi det ikke satte sig til Modværge, men jeg paastaar, at hvis Franskmandene havde haft Interesse i eller havde kunnet trænge ind i Luxembourg, vilde Luxembourg, uagtet det ingen Hær havde, have lært de samme Rædsler at kende som Belgien, lige med Undtagelse af, at der maaske ikke var blevet skuddt Francitreur'er. Jeg tror ikke, Ministeren har Lov at sige, at den sikreste Vej er slet intet Forsvar at have. Det er muligt, at et Forsvar for et lille Land i et givet Tilfældet slet intet nytter, at det, som det viste sig med Hensyn til Luxembourg, kan være en Fordel intet Forsvar at have, idet man da ikke fristes til at gøre Modstand; men det er ogsaa muligt, hævder jeg, at det at have et Forsvar i et givet Tilfælde midt under Krigen kan tillade det vedkommende Land at bestemme, hvor det vil staa, og hvad det vil gøre. Jeg vil minde om, at der i en af de mange Erindringer, som er udkommet — jeg husker ikke, om det er Ludendorffs eller Tirpitz's — netop udtales, at Tyskland paa et givet Tidspunkt regnede med, at det danske Forsvarsvæsen, hvor slet vi end selv ansaa det for at være, dog var et Lod i Vægtskaalen.

Jeg vil altsaa nu haabe, at der i alt Fald er kommet det ud af denne Debat, at Ministeren ikke blot her, men ogsaa overfor Befolkningen vil være ærlig og sige, at dette er et meget smukt Paradenummer, og at denne Bekræftelse af tidligere Vedtagelser her i Tinget er meget smuk og god, men at der ikke heri ligger noget som helst Løfte for Fremtiden, fordi Ministeren ikke med sin bedste Villie kan afgive noget Løfte, idet han ikke kender de Forudsætninger, som til sin Tid vil komme til at foreligge.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem (Birck) behøver ikke at udfolde saa mange Bestræbelser for at faa fastslaaet, at dette Lovforslag ikke fremgriber Fremtiden. Hvis det ærede Medlem havde være til Stede ved anden Behandling (Birck: Jeg har læst Ministerens Tale!) . . . , vilde han have hørt, at det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) først fastslog dette, og at jeg derpaa direkte sluttede mig dertil, hvilket med megen Iver blev konstateret af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Parkov). Der er altsaa ikke her Tale om at foregribe Fremtiden. Noget andet er, at vi naturligvis under en kommende Valg-

kamp med Hensyn til den fremtidige Ordning vil komme til at udtale os ud fra den Opfattelse af, hvorledes denne bør være, som jeg har anført ogsaa her i Dag.

Det ærede Medlem svækkede noget sine Ord om Danmarks Stilling med Hensyn til Alliancer. Jeg forstod ham nu saaledes, at han vedblivende var en afgjort Modstander af den Tanke, at man paa Forhaand skulde slutte Alliancer, men han ønskede, at man skulde have et vist Militærvæsen af en saadan Styrke, at man i det afgørende Øjeblik dog ligesom kunde tage Parti og betyde noget for de kæmpende. Jeg tror ikke, den Betragtning stemmer med det ærede Medlems øvrige Tankegang, thi noget af det stærkeste i hans Udvikling var netop den kraftige Fremhævelse af, at Magtforholdet mellem stridende Parter skifter fra den ene Situation til den anden, fra den ene Tid til den anden. Ud fra den Erkendelse tror jeg ingenlunde, det vilde være tilraadeligt at indrette sig paa i et givet Øjeblik at kunne tage Parti. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at naar man i et lille Land har et saadant Militærvæsen, at det skaber Mulighed for at tage Parti i det afgørende Øjeblik, saa skaber man ogsaa derved en Interesse for det lille Land og dets Militærvæsen, som kan blive meget farlig, da skaber man tillige en Fristelse for Stormagter til at søge at drage det lille Land ind i en Alliancepolitik, og da skaber man undertiden, i Modstrid med Landets Interesser, en Fristelse for uforsigtige Politikere i det lille Land til at inklade sig paa en saadan Politik.

Det ærede Medlem sagde endelig, at med Hensyn til den moralske Vurdering af Chauvinister og Militarister var han og jeg enige, men der var den Forskel mellem os, at han erkendte disse daarlige Kræfters Tilstedeværelse i Verden, hvori- mod jeg bestred den, ikke vilde indrømme, at saadanne Kræfter fandtes. Det kan jeg ikke erkende overfor det ærede Medlem, jeg er i høj Grad paa det rene med, at saadanne Kræfter findes baade i og udenfor Danmark. Hvis der paa dette Punkt skal være nogen Forskel mellem os, forekommer det mig at være den, at jeg direkte og til enhver Tid har bekæmpet disse Stemminger, hvorimod det ærede Medlem, der roser sig af sin store Forstaaelse af dem og sin Erkendelse af deres Styrke, hører til indenfor en Partiretning, hvor disse Kræfter vel er stærkere udviklede end i nogen anden Retning i Danmark. Jeg haaber, at han gør det ud fra Ønsket om